

Papa-razzo

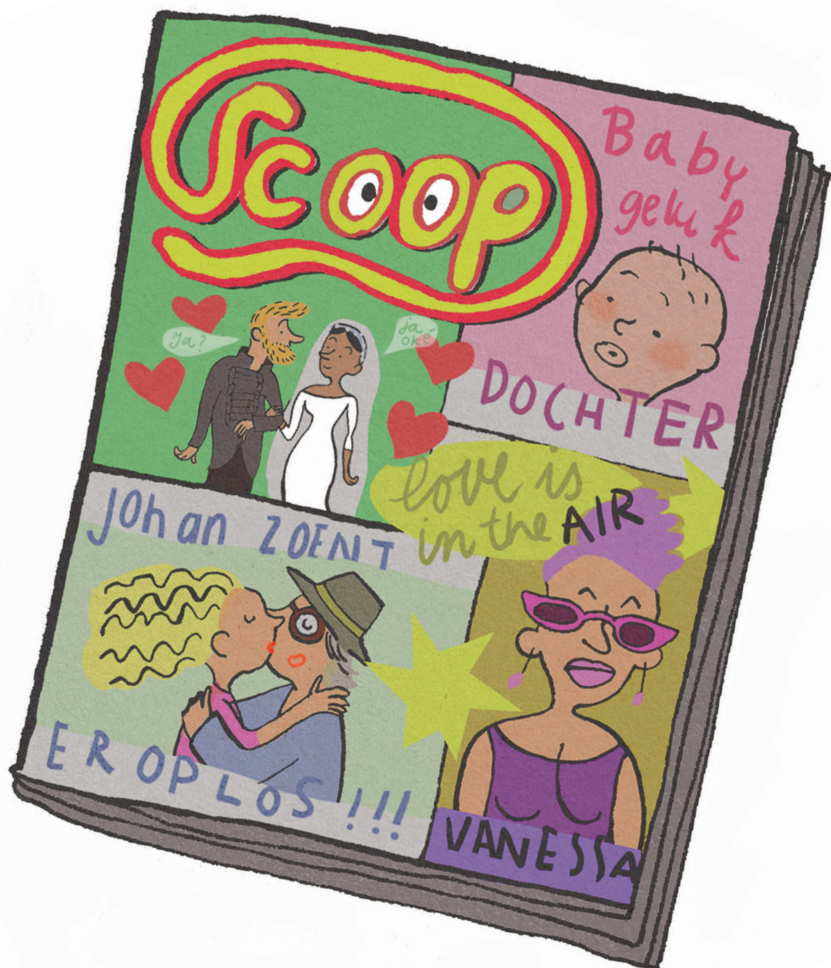

Wie is wie?

Dit is mijn vader.
Hij is geboren in Nederland,
maar zijn ouders komen uit
Italië. Mijn vader vindt zichzelf
daarom een echte Italiaan.
Dat merk je vooral wanneer hij
kwaad is. Dan maakt hij grote
gebaren en scheldt hij met
Italiaanse woorden.
Mijn vader is roddelfotograaf,
oftewel een paparazzo.
Hij schiet stiekem foto's van
bekende mensen. 'Jagen'
noemt hij dat zelf. Hij is altijd
op jacht naar een scoop.
Mijn vader heet Mario.
Mooie Mario noemen de
meeste mensen hem, maar
ik noem hem: **Papa-razzo!**

En dit ben ik.
Mijn naam is Chris.
Mijn vader noemt me **Cristiano**,
omdat ik half-Italiaans ben.
Daar merk je trouwens weinig
van. Oké, ik hou van pasta en
pizza. Maar dat zegt niet zoveel,
denk ik.
Dat is ook meteen mijn grootste
probleem.
Denken.
Volgens mijn vader denk ik te
veel na om een echte Italiaan
te kunnen zijn.
Misschien heeft hij wel gelijk.
Maar nadenken kan soms ook
heel erg handig zijn ...

Dit is het tijdschrift **Scoop**. Het is een roddelblad. Maar mijn vader noemt het: 'een reclamefolder voor bekende mensen'. Mijn vader leeft voor het maken van een scoop. 'Zonder scoops, weinig soeps,' zegt hij altijd. Iemand heeft een scoop wanneer hij de eerste is die een nieuwtje weet. Of wanneer hij de eerste foto van een nieuwtje maakt.

Wakker worden!

‘Wakker worden, Cristiano!’ Met een ruk werd het dekbed van me af getrokken. ‘Wakker worden! Wakker worden! Wakker worden!’

Ik kneep met mijn ogen tegen het plotselinge licht in de slaapkamer. Door mijn wimpers zag ik mijn vader naast me staan. Zoals altijd hupte hij van zijn ene been op het andere. Hij kon gewoon geen moment stilstaan.

‘Tempo! Tempo! Tempo!’ riep hij. ‘Ik heb een tip gekregen, Cristiano. Echt een toptippie.’

Ik kwam omhoog en kreunde: ‘Hoe ... hoe laat is het?’

‘Tijd om te jagen!’ Mijn vader sleurde me uit bed. ‘Aankleden, amico.’

Terwijl ik mijn spijkerbroek pakte, wierp ik een vlugge blik op de wekker. 01:47. Midden in de nacht dus. Ik had nu al spijt dat ik tijdens de herfstvakantie bij mijn vader logeerde. Niet dat ik een keus had gehad. Mijn moeder moest de hele vakantie werken. Deadline, overspannen baas, zieke collega's, enzovoorts. Ze had alleen het vreemde idee dat ik niet een weekje alleen kon zijn in de vakantie. Alsof ik een kleuter was. Ze leek de laatste tijd wel vaker te vergeten dat ik ondertussen in groep 8 zit.

Mijn vader zuchtte geërgerd. ‘Kleed je je altijd zo traag aan, Cristiano? Ik sta gewoon wortel te schieten, man. Kom op! Doe de rest maar in de auto.’ Mijn vader trok me mee naar de garage.

Een paar minuten later reden we over de snelweg. Of beter gezegd: we scheurden over de snelweg. Mijn vader deed niet aan verkeersregels. ‘Zonde van mijn tijd,’ zei hij altijd. ‘Straks mis ik een scoop.’

Bovendien werden zijn boetes toch betaald door het blad. Mijn vader maakte namelijk foto’s voor een roddelblad. Of zoals hij het zelf noemde: ‘Een blad dat bekende mensen nóg bekender maakt.’

We namen een scherpe afslag van de snelweg en mijn vader stuurde een groot parkeerterrein op. Ik herkende de buitenkant van een groot hotel.

‘Een perfect plekkie voor een roddelrat,’ zei mijn vader. Hij grinnikte en parkeerde de auto zo dat we precies de ingang van het hotel konden zien. Daarna pakte hij zijn rugzak van de achterbank. ‘Volgens mijn betrouwbare bron is hij hier binnen.’ ‘Wie?’ vroeg ik.

‘De prooi,’ antwoordde mijn vader grijnzend. ‘Een grote jongen. Een vette A, Cristiano.’

Ondertussen wist ik wel een beetje wat mijn vader bedoelde. Volgens hem waren er drie groepen bekende mensen: A, B en C. De C-artiesten dachten dat ze bekend waren. Soapies en andere kleine sterretjes. Zij vonden het leuk wanneer mijn

vader ze fotografeerde: dan werden ze weer wat bekender. De mensen in groep B waren al een stuk bekender. Je herkende hun gezicht wél, maar je wist vaak hun naam niet. Zij vonden het soms leuk wanneer mijn vader een foto maakte. Aan de top stonden de artiesten met een grote A. Die bekende mensen herkende iedereen, zelfs een demente oma met oogproblemen. De A-artiesten hadden een vreselijke hekel aan fotografen zoals mijn vader.

‘En dit is een héle vette A,’ zei mijn vader. Zijn ogen glommen toen hij de naam traag uitsprak: ‘Jo-han Ou-de-ker-ken.’

‘Echt?’ vroeg ik verbaasd. ‘Zit Johan Oudekerken in dit hotel?’ Ik vond het hotel eigenlijk helemaal niet bij de nette presenter passen. Eerlijk gezegd zag het hotel er daarvoor té goedkoop uit. ‘Kan hij niet iets beters betalen?’

‘Natuurlijk wel,’ antwoordde mijn vader. ‘Maar daarom is het juist zo’n goed plekkie voor hem. Niemand verwacht dat Johan Oudekerken in zo’n armoedig hotelletje zijn nieuwe vriendinnetje ontmoet. Niemand ... behalve jouw eigen Papa-razzo.’

Ik glimlachte. Papa-razzo. Ik had die naam een paar jaar geleden voor mijn vader verzonnen en sindsdien noemde hij zichzelf zo.

‘Ik ben benieuwd wie het is,’ zei mijn vader opeens.

‘Huh? Johan Oudekerken zat toch in dat hotel?’

Mijn vader grinnikte. ‘Maar hij is daar niet alleen, natuurlijk. Hij is daar met zijn nieuwe vriendinnetje. Ik weet alleen dat het ook iemand uit de showbizz is. Maar meer weet ik niet. Waarschijnlijk is ze een stuk jonger dan onze Johan. Ben benieuwd

wie er straks tevoorschijn komt.' Hij draaide zijn raampje een stukje open en snoof de lucht op. 'Ruik je dat, Cristiano?' 'Uitlaatgassen?'

Mijn vader schudde zijn hoofd. 'Ik ruik iets lekkers. Een dikke, vette scoop.' Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en hilde als een wolf: 'SKOE-OE-OEP!'

Een scoop was voor mijn vader zo ongeveer het belangrijkste in zijn leven. Elke dag was hij op zoek naar die ene foto van een bekend figuur waar iedereen de volgende dag over zou praten. Natuurlijk had ik hem weleens gevraagd of hij het niet erg vond om van die privédingen te fotograferen. Maar daar deed hij altijd heel gemakkelijk over. 'Hadden ze maar niet beroemd moeten worden,' zei hij dan. 'Roddel hoort bij roem, zoals boeren laten bij cola. Het één kan niet zonder het ander.'

Mijn vader deed de radio aan en zuchtte. 'Nu komt het moeilijkste: we moeten wachten tot ze naar buiten komen. Wachten ... wachten ... wachten.' Hij zuchtte nog een keer, trok zijn paardenstaart strak, streek over zijn stoppelbaardje, controleerde zijn foto toestel, trommelde op het stuur, veranderde de radiozender, speelde met zijn telefoon, draaide het raampje dicht en open en zuchtte weer. En dat een stuk of twintig keer. Achter elkaar.

Ik wilde net vragen of zijn betrouwbare bron zich niet vergist had, toen mijn vader me aanstootte. Hij draaide de radio uit en deed zijn raampje verder open. Ik zag twee mensen door de hal van het hotel lopen. Diep weggedoken in hun kragen kwamen ze naar buiten.

Mijn vader hing uit het raampje en begon foto's te schieten.

Al snel stopte hij. 'Te donker, te ver, te vaag.' Hij foeterde wat in zichzelf. Toen keek hij naar mij.

'Jij moet de foto maken, Cristiano. Je gaat naar ze toe en vraagt een handtekening. Als ze zich dan omdraaien ... beng! ... maak je de foto.' Hij duwde het fototoestel in mijn handen. 'Hij staat op serie schieten. Je hoeft alleen maar de knop ingedrukt te houden en dan schiet-ie er honderd. Daar moet wel een goeie tussen zitten.'

'Maar waarom ga je zelf niet?' vroeg ik.

'Kansloos,' antwoordde hij. 'Mij herkennen ze meteen, jou niet.'

'Maar ...'

Mijn vader liet me niet uitspreken. 'Geen gemaar, ik reken op je, Cristiano.' Hij boog zich voorover, maakte het portier open en duwde me naar buiten. 'Gaan!'

Schiet!

Met het fotoestel verborgen onder mijn jas rende ik over het parkeerterrein. Ik zag Johan Oudekerken en zijn nieuwe vriendin naar een glimmende sportwagen lopen. Ik voelde me een beetje als een huurmoordenaar die op zijn slachtoffers afgaat. Maar ik voelde me vooral enorm zenuwachtig. Wat moest ik zeggen? Moest ik écht een handtekening vragen? Zouden ze dat geloven? Of zouden ze de smoes meteen doorhebben? Wat deed een twaalfjarige jongen midden in de nacht op het parkeerterrein van een hotel? Wat als ze de politie belden?

Ik zag de lampen van de sportwagen knipperen: de deuren waren geopend. Als ik nu zou stoppen met rennen, zou ik te laat komen. Dan konden ze ontsnappen. Dan hoefde ik geen foto te maken.

Maar ik kon niet stoppen. Ik mocht niet stoppen. Mijn vader rekende op me. Ik rende verder.

Blijkbaar hoorden ze mijn voetstappen, want Johan Oudekerken en zijn vriendin draaiden zich om. Ik herkende het gezicht van de jonge vrouw, maar wist niet hoe ze heette. Een B'tje dus.

'Mag ... mag ik misschien een handtekening?' stamelde ik.

De beroemde televisiepresentator keek me fronsend aan.

Toen haalde hij een kaart uit zijn jaszak en zette er een haastige

De vader van Chris is roddelfotograaf. In de vakantie gaan ze samen op jacht naar het perfecte plaatje. Maar dan verknalt Chris het. Hij voelt zich verschrikkelijk schuldig. Alleen een scoop, een foto van iets heel bijzonders, kan alles goedmaken. Lukt het Chris om die foto te maken?

Sluit aan bij leesmethode

estafette

NUR 283

ISBN 978-90-487-3579-2

avontuur, media

zwijzen.nl

Zwijzen, dé leesspecialist sinds 1846

